— Всичкитѣ гѫски — редъ по редъ, крещатъ, бабо, за обѣдъ... думала лисицата.

А дѣдо отъ страна нѣщо ядно мърмори. По рунтавата опашка, що съгледалъ подъ Лисанината рокля, той позналъ, че това не е слугиня Добрана, а — хитруша Лисана...

— Ето човалъ здравъ, голѣмъ! Нека го напълня съ хлѣбъ до горѣ... Вземи го тогава, гѫсарко, па го занеси при гѫскитѣ... казалъ дѣдо и отишелъ ужъ храна да туря... А пъкъ той хваналъ зѫбатия Шарка, завръзва го въ човала, донесълъ човала при гѫсарката, па ѝ казалъ:

— Взимай го на рамо, Добрано, па хайде сбогомъ, дъще!...

Тича Лисана къмъ гората, стига прѣдъ кѫщичката си и бързо развръзва човала...

А Шарко — дшафъ! хвърля се върху ѝ.

— Леле Боже, ами сега?!.. Бѣгайте, краченца!...

Но Шарко се не шегува. Съ два-три скока той Лисана доклопа... Дрехитѣ ѝ съблѣчи и чакъ въ село я завлечи: ни жива, ни умрѣла...

А тамъ на двора гѫсчицитѣ радостно, токущо сѫ кацнали и кълвятъ зрънцата, що дѣдо и баба сѫ имъ пръснали...

Взелъ дѣдо остъръ ножъ, та заклалъ Лисана. Отъ кожата на хитруша-Добрана баба кожухче си ушила... И нашата приказка се свършила.

Дѣдо Здравецъ.